

A nevem Gászó Ágnes, másodéves vagyok gazdaságdiplomácia szakon, és aktívan ténykedem Főiskolánk diákszervezeteiben.

Azt hiszem, ennyi a lényeg. Elmondhatom még, hogy egy Békéscsaba melletti község, Újkígyós lakója vagyok lassan húsz éve (hozz magaddal útlevelet, ha arra járnál, kedves Olvasó:)), és mióta itt vagyok a fővárosban, az a hely jelenti a nyugalmat és abszolút szeretetet. Ha több szabad percem akadna, szívesen járnék kirándulni, összeülni a barátaimmal, akikre mindig számíthatok, és a sportot se hanyagolnám ennyire. Még szerencse, hogy az irodalmat a gép előtt ülve is tudom művelni, de nagyon kell hozzá az ihlet. Ez pedig akkor köszönt rám, ha valami negatív történik az életemben, és a versírás is azon csatornák közé tartozik, amin keresztül próbálom kimosni a problémát gondolataimból. Kellemes perceket olvasgatásukkor!

Gászó Ágnes

Önzés

Hogy mit akarok?
Arcokat. És
Kezeket.
És mosolyokat.
Meg szemeket.
Órákat és
perceket.
Értem dobogó
Szíveket.
...
Téged.

Láng

Olvadó fényében az éjnek
Éget, vakít egy látomás.

Lábnymok.
ősidő-mély szakadékok,
Melyek a semmibe vesznek.
S bár a hasadékokban már
Moha bársonyítja a halálos éleket,
Kíméletlenül szakítanak újabb sebeket.
...
Lábnymok vannak a szívemen.

Kábulat

Éreztem lüktetésed sejtjeimmal;

Ölelni vágytalak.

Kígyószorítással akartál;

Ölelni vágytalak.

Csókolva-nézve esdekeltél:

"Maradj még velem!

Majd én őrzöm az álmod,

csak ne hagyj el engem!"

Ölelni vágytalak.

De múlt az éji mámor,

S az ébredésben hiába vártalak.

Megöltél-vágytalan.

10 1/2 dolog, amit utálok benned

-based on-

Utálok, ahogy nagy komolysággal zuhanyzol, sziszegve;
idegesít, hogy a tisztaság néha mégis ismeretlen neked.
falra mászok ezredjére végigmosolygott sztorijaidtól,
és nem bírom nézni, ahogy a kanalat fogod.

Utálok a féltve őrzött tulipán fekete szirmait,
melyek az elrontott szerelem illatát lehellik,
s gyűlölöm a táskámban felejtett vallomást,
melyet úgy olvasgatok, mint a napi áldást.

Utálok minden ölelve megélt pillanatot,
minden csókot, minden nélküled ébredt napot,
legjobban pedig azt utálok, hogy miattad volt minden álmom,
és hogy még mindig várva-várom,
hogy egyszer újra rád találjak,
és én leszek majd minden - valóra vált - álmod.

Szakadék

A mélység felett állva
már érzem a zuhanást;
részekre szakadok-
lelkem elsuhan mellettem,
hallom sikolyát-
menekülne az ész szorításából,
de a szív útjába áll.
Nem látom a harc végét,
Nem is akarom,
Karom görcsösen egy ág köré fonom.
Szemem behunyom,
Bár érezni se tudnék!
Csak hullanék a mélybe,
Vagy tudnék felállni!
Szánna meg a Sors:
Döntene helyettem,
Vagy legalább a reményt ölné meg bennem.